

Дѣтска скръбъ.

Ний братя бѣхме трима
Безъ майка и безъ татко —
Срѣдъ миръ и братска обичъ
Живѣхме си сладко . . .

Тѣхъ дългъ свещенъ повика
Отъ родната ни стрѣха: —
Въ борба съ врагътъ вѣковенъ
При Лозенградъ умрѣха! . . .

Скърбя съ душа си дѣтска
На братята прѣдъ гроба,
Голѣмъ не съмъ да сложа
И азъ глава за роба!

